

Pogled s srcem in ustvarjanje z dušo

Življenje so odnosi, odnosi do sebe, najbližjih, do drugih ljudi in vse žive narave. Svoboda, mir, harmonija, ljubezen, ustvarjalnost, zdravje in sreča so temelj, namen in cilj življenja, a odvisni izključno od odnosov, ki vladajo v družbi. Odnose ustvarja človek. Ustvarja jih z mislimi, željami, dejanji s svojim umom in zavestjo. Zato se nam v življenju dogaja le to, kar sami priključimo in to zavestno ali nehote. Lahko ustvarjamo prijetne odnose v katerih vlada svoboda, ravnovesje energij, harmonija, sočutje, razumevanje, dopuščanje, dobrot, solidarnost, ljubezen, sreča, zdravja, ali pa neprijetne, ki so nasprotje tega. Nič, kar se nam dogaja v življenju ne nastaja izven našega uma, naših misli, želja in naše zavesti. Harmonijo v sebi in s tem dobre odnose, lahko ustvarjamo le, če znamo pogledati vase, če spoznamo svoje duhovno, umsko in telesno bistvo, če se zavedamo, da življenje nima le fizične dimenzije, da smo v svojem bistvu duhovno bitje, bitje ljubezni in, da sami določamo pot in tok svojega življenja. Če se tega zavedamo in zmoremo ustvarjati notranjo harmonijo in ravnovesje v odnosih z drugimi, potem smo na poti sreče in je družba sposobna ustvarjati blagostanje za vse.

To razlagam, ker želim na odnose v človeški družbi pogledati in jih prikazati drugače, kot jih običajno gledamo, ko gledamo le s fizične dimenzije in zato vidimo le to, kar zazna naš um s čutili telesa in ne duša. Duša je del energije Izvora, ki je ustvarila fizični svet in ga uravnava v vesoljnem ravnovesju. Zavest pa je del duše, ki se neprestano širi in bogati iz življenja v življenje. Večina ljudi že dolgo ne zna čutiti in videti s srcem, misliti in ustvarjati z dušo. »Primitivna ljudstva« so to znala, to zna vsak otrok ob rojstvu in vsa druga bitja to znajo. Prav zato, ker od rojstva dalje, zaradi kulture družbe, izgublamo stik s Sabo in z Izvorom, se naša družba pogloblja v vedno večja neravnovesja, izgublja človeške vrednote, ki vodijo v dobro in drvimo iz krize v katastrofo. Sebičnost, pohlep, jeza, sovraštvo, zamere, vzvišenost, tekmovalnost, egoizem in podobne lastnosti, ki oblikujejo našo kulturo, naše misli, ravnanja, navade in tradicijo, ne ustvarja naše srce ali duša, pač pa um, ki je vedno bolj nesvoboden, ujet v vsiljene miselne vzorce in prepričanja. Zato je tudi zavest ujeta med telesom in umom in ne doseže svojega Jaza, da bi mislili in ravnali kot nam veleva naše notranje vodilo Izvora.

Ker se zavedamo predvsem svoje fizične dimenzije življenja so naše potrebe fizičnega bitja zelo pomembne pri oblikovanju misli in ravnanj in so odnosi med ljudmi v družbeni reprodukciji pri delitvi novo ustvarjene vrednosti in s tem dobrin in storitev, bistveni pri ustvarjanju družbenih odnosov, harmonije, ali pa ustvarjajo neravnovesja, konflikte, krize in katastrofe.

Obstoječi družbeni odnosi na področju delitve v celotni globalni družbeni reprodukciji zelo nazorno kažejo, kako je človek odtujen sam od Sebe in kako vsebino odnosov določajo misli, želje, dejanja in norme, ki izhajajo iz vsiljenih prepričanja, norm, dogem, mitov, potreb, navad, tradicij, strahov uma in jih ne oblikujejo misli in dejanja, ki bi izhajale iz človekovega srca in duhovnega bistva, delati dobro in ustvarjati harmonijo.

Danes nam vsi politiki, ekonomska in tudi večina druge stroke, mediji in še kdo, vsiljuje prepričanje, da je osnovni namen družbene reprodukcije ustvarjanje dobičkov, da je cilj človekovega ustvarjanja dobiček. Zato se tudi uspehi merijo le z dobički. To je ena, ob podobni, da novo vrednost ustvarja kapital in je človekovo delo le strošek, temeljna zabloda in dogma neoliberalne miselne doktrine, ki močno vpliva na oblikovanje odnosov na vseh področjih v današnji družbi.

Družbena reprodukcija je v zgodovini razvoja družbe nastala in je to po svoji naravni, vsebini in namenu tudi danes, da na organiziran način, medsebojno povezani, z ljubeznijo, s sodelovanjem, vzajemno in solidarno z ustvarjalnim delom proizvajamo dobrine in storitve za zadovoljevanje naših potreb.

Dobiček, ki naj bi bil cilj vsake proizvodnje in človekovega delovanja in naj bi zagotavljal gospodarski in splošni družbeni razvoj, tako ga predstavlja pridigarji sodobne religije, ni naravna kategorija, pač pa je institut lastnikov kapitala, ki ga je ustvarila politična oblast, za prisvajanje novo ustvarjene vrednosti.

Če bi naredili bilanco celotne globalne ekonomije bi ugotovili, da so prihodki vedno do centa enaki odhodkom in, da dobička v njej ni in ne more biti. Vsak izdatek v enem delu družbene reprodukcije je istočasno tudi prihodek v nekem drugem delu. Če zmanjšujemo izdatke zmanjšujemo prihodke.

Nihče noče videti, še manj priznati, dejstva, da je v globalni ekonomiji nemogoče, da bi vsi gospodarski subjekti ustvarjali dobiček, države imele ob tem izravnane bilance izvornih prihodkov (brez zadolževanja) in odhodkov in bi bili državljani zadolženi le toliko, kot imajo hranilnih vlog. V globalni ekonomiji so izgube enim vedno enake dobičkom drugih subjektov. Zato lahko rečemo, da brez izgub ni dobičkov, da dobički ustvarjajo izgube in, da izgube enim prinašajo dobičke drugim. (Izguba in dobiček v tem kontekstu nista mišljena v strogem računovodskem smislu, pač pa kot razlika med prihodki in odhodki posameznih subjektov v družbeni reprodukciji. Pod pojem subjekt v družbeni reprodukciji so mišljena podjetja, države in državljani-potrošniki).

Zato je vsa ekonomska politika, ki jo zganja svet, Evropa in naša vlada bolj papeško od papeža, v svojem bistvu prerazporejanje novo ustvarjene vrednosti k kapitalu oz. k njegovim lastnikom. Ta trend je del kapitalistične ekonomske, pravne in politične miselnosti in ureditve, še posebej pa se pogloblja v zadnjih desetletjih, ki mu pravimo neoliberalizem, ko je delež BDP, ki si ga prilašča kapital, predvsem finančni, porasel od 20% na preko 35% (ne gre samo za dobičke) in je zato vedno sorazmerno nižji delež, ki pripada delu. To ustvarja vedno večje neravnovesje med delitvijo in potrošnjo in je to temeljni ekonomski vzrok krize.

Zgodba o konkurenčnosti, kot poti, ki da vodi v gospodarsko rast in blaginji državljanov, je dogma in nasprotje od tega, kar pravijo njeni zagovorniki in politiki. Večanje konkurenčnosti je v svojem bistvu zmanjševanje stroškov pri proizvodnji blaga in opravljanja storitev, zato prinaša v celotni ekonomiji nižje

prihodke, nižjo kupno moč temelječo na delitvi (nadomešča jo zadolževanje) in s tem nižji obseg družbenega proizvoda in manj dobrin in storitev, manj delovnih mest, manj socialne države, manj blagostanja. Res pa je, da konkurenčnost prinaša povečevanje profitov kapitalu, povečuje izgube, rast virtualne akumulacije v finančnem sektorju, bogatenje 1% najbogatejših in siromašenje 99% revnih in rast zadolženosti, držav in gospodarstva.

Tudi gospodarstvo je ujet v kolesje gosenic finančne industrije, pa se tega noče zavedati in pritiska na zniževanje davkov in nižanje stroškov dela in si s tem dela medvedjo uslugo, ker tako zmanjšuje kupno moč, z njo potrošnjo in trg svojim proizvodom. In prav zato, ker se zmanjšuje kupna moč in trg je nujno zmanjševanje stroškov dela in davkov, da ostanejo še vedno visoki dobički. Tako se zgodba ponavlja iz kroga v krog in spirala se vrti navzdol. Do krize jo je navzgor poganjalo zadolževanje, dokler ni preseglo obsega, ki ga je bilo mogoče v obstoječem modelu delitve servisirati. Zato so se začeli trgati finančni tokovi in se je to kolesje ustavljalo in z njim tok blaga in storitev. Politika je temu rekla kriza, čeprav je bila to le nujna posledica krize odnosov v družbeni reprodukciji.

Nobena gospodarska rast ne more odpraviti krize, ker kriza ne izhaja iz obsega novo ustvarjene vrednosti, blaga in storitev, v svetovni ponudbi je več, kot je kupna moč, pač pa v obstoječih družbenih odnosih. Rast BDP bi samo še povečevala neravnovesja in povečevala virtualno akumulacijo.

Virtualna akumulacija, ki v svetu ta čas znaša približno 174.000 milijard, kar predstavlja trikratnih letnega BDP sveta, nujno potrebuje svojo nenehno rast, ker je finančni sistem zgrajen tako, da mora rasti, ko mu plačujemo obresti za kredite in izplačujemo dividende za kapitalske naložbe. Prav obstoječ finančni sistem je rakov tumor celotne družbe, ki uničuje človeka in naravo. Finančni sistem, ki bi moral biti servis gospodarstvu, državi in državljanom, zgleda tako, ko bi rep psa mahal z telesom, in je absolutni gospodar in upravljavec.

Kdo je ustvaril to dodano vrednost, ki predstavlja akumulacijo v finančni industriji? Ni je ustvaril kapital in ne nobena konkurenčnost, nobeno varčevanje, nobena vitka država, nobeno podaljševanje pokojninske dobe, noben menedžer, nobena politika. Vsi ti jo samo prerazporejajo od dela k kapitalu, od 99% zemljanov k 1%. Ustvarilo jo je ustvarjalno delo in potrošnja vseh ljudi, ki sodelujejo v procesu družbene reprodukcije. Ustvarili so jo z delom in s tem, ko so prisiljeni v mizerne plače, so brez socialne varnosti, zdravstvenega varstva in umirajo na obroke. Trditi, da kapital ustvarja novo vrednost je enako, kot razlagati, da se žito samo množi v kašči in ne na polju z delom kmeta.

Zakaj nam ponujajo dogmo o nujnosti davčnih razbremenitev? Enostavno zato, da si finančna industrija ustvarja varen trg za plasma finančne akumulacije, ki jo prisvaja z nižanjem, ali izogibanjem, davkov. Zato je tudi Nemčija zadolžena kot Grčija in so Nemci enako delovni, ali leni, kot Grki.

Prav ta moč finančne oligarhije, potreba po novih in novih finančnih trgih in hlapčevsko služenje političnih klanov njihovim interesom, se kaže v lastnjenju 15 slovenskih podjetij. Vedite pa, da pritiskov ne bo konec. Ko bo zmanjkalo državne lastnine bo na vrsti javno dobro, naravni viri in na koncu naša grobna mest. Brez tega bi se namreč finančni sistem zrušil sam vase. Banke in skladi bankrotirajo, če imajo preveč denarja na svojih računih in nimajo prihodkov od obresti in dividend, plačevati pa jih morajo lastnikom in vlagateljem. Tu je vzrok, da Evropa tako ljubi Ukrajino. Zato so bili vsi ukrepi »reševanja« krize v bistvu le ukrepi, ki so zagotavljali, da je virtualna akumulacija tudi v času, ko je v nekaterih državah BDP padel za preko 20% (tudi v Sloveniji), rasla. Finančni sistem bi se tudi sesul sam vase, če bi države začele drastično zmanjševati zadolženost, tako, kot zahtevajo od Grčije, ker tega denarja ne bi bilo kam plasirati. Zato se zadolženost lahko zmanjša le na račun teh 174.000 milijard virtualne akumulacije v finančnem sektorju. Države nikoli ne bodo odpravile svoje zadolženosti z varčevanjem in raznoraznimi strukturnimi reformami, ker bi to ubilo gospodarstvo in tudi finančni sektor.

Klestenje javne porabe z raznimi »strukturnimi reformami« v zdravstvu, šolstvu, pokojninska reforma in podobno, so samo ukrep, ki zagotavlja, da države v svojih proračunih zagotavljajo vedno več denarja za plačevanje obresti.

Malo je politikov, ki to razumejo in se zavedajo, da z vdanim služenjem eliti finančne oligarhije, evropski politiki in birokraciji, ter brez korenitih zasukov v miselnosti in vsebini družbenih odnosov, ni prihodnosti, ni socialne države in ni blagostanja, pač pa vedno večja beda v odnosih na kulturnem, duhovnem in materialnem področju, uničevanje okolja in življenje brez napredka in vizije. Pot v barbarstvo, če si izposodim naslov ene knjige. Ko politiki in vlada govorijo, da se trudijo ohranjati socialno državo in skrbijo za napredek, ob tem pa slepo uresničuje vse zahteve finančne oligarhije in izvršuje navodila Bruslja, je enako, kot bi voz, ki je obtičal v blatu, nalagali s kamni in govorili, da to počenje zato, da bi ga lažje izvlekli iz blata.

Vzrok ujetosti človeške družbe v obstoječe odnose je v nas samih, ker vse, kar nam pridigajo apostoli neoliberalne religije verjamemo in potrpežljivo sprejemamo, in iz volitev v volitve upamo, da bo nova vlada prinesla spremembe. Sprememb ne more biti dokler vsak posameznik in s tem družba ne naredi notranje, duhovne preobrazbe. Samo osvobajanje nas samih od ujetosti našega uma v vsiljene miselne vzorce, prepričanja, norme, dogme, mite, navade in strahove, ki vodijo v slabo in pogled z našim srcem in ustvarjanje z dušo, so začetek poti iz krize za ustvarjanje dobrega, harmonije in ravnovesja v sebi in v celotni družbi.

Vem, da je težko razumeti, da je vse v nas samih, da je v naši duhovni rasti pot za rešitev krize, za drugačne družbene odnose, da je ljubezen, radost in sreča v nas samih, da je vse, kar se nam dogaja v življenju priključimo sami, da z našimi mislimi ustvarjamo slabo, ali pa dobro, da sami ustvarjamo svojo srečo, ali pa jo odrivamo od sebe. Ta čas človeštvo počne to drugo in to s hitrostjo Francosko-nemškega vlaka. Se pa na srečo na drugi strani in to zelo hitro in močno, osvobaja duhovna zavest ljudi in to je edino prava lučka na koncu predora, labirinta v katerega je zašla človeška družba. Zgodovina nam pove, da je človeštvo naredilo korak naprej le takrat in vedno, kadar je bilo sposobno duhovnega preboja.

Silvester Koprivnikar, 10.6.2015